

5.5. 2024, 5. neděle po Velikonocích – Rogate (Modlete se! Jan 16,24)

Píseň: 540,1 *Veleben Bůh bud', jeho čin*

Introit: ... Požehnán bud' Bůh, že mou modlitbu nezemřel a své milosrdenství mi neodepřel. (Ž 66,16-20)

Píseň: 277 *Chval Pána svého písni*

Modlitba:

Pane Bože,

chválíme tě – nahlas písněmi a zároveň někde uvnitř myšlenkami, srdcem. Jsme rádi, že se svět neotáčí dokola kdesi v mlhovinách a proudech vesmíru, ale někde jsi už od začátku ty, tvoje láska, dobrá vůle, náklonnost směrem k nám. Děkujeme, že se můžeme modlit. Naše slova, myšlenky, strachy, prosby, rozjímání... nejsou samomluvou, ale znějí směrem k tobě. Víme, komu můžeme být vděční.

Prosíme, dávej se nám poznat, směřuj nás, dávej odvahu. Prosvětluj tmu. Oživuj zmrtvělá místa svým duchem. Amen.

Čtení: Lk 11,5-13 (O vyslyšení proseb)

Píseň: 585 *Přijď již, přijď, Duchu stvořiteli nebo Svítá 50 Divné to věci dnes*

Text: Ez 37,1-14 (Údolí suchých kostí)

Kázání

Písničku Divné to věci dnes mají mnozí (hlavně mladší a střední generace) ozpívanou, s dětmi ji chceme zpívat jen někdy (třeba jen dvakrát za celý tábor)... Tak nás moc slova písně nepřekvapí. Ale vybavila se mi reakce jedné paní, která ji slyšela poprvé a dost ji šokovala.

K biblickému textu:

Začal slovy: *Na Ezechieli spočinula ruka Hospodinova*. Je to Hospodin, kdo před Ezechielem rozprostírá obraz údolí koster. I jiní proroci na tom byli podobně – prorocký úkol nebývá příjemný. Ezechiele Boží duch vyvede na pláň posetou nedozírným množstvím suchých kostí. Bitevní pole, kostnice, mnoho nepohřbených... O kostech čteme v Bibli na více místech, zvláště v žalmech. Kost je obrazem toho, co je uvnitř, v jádru, co je podstatné. Kost, suchá kost, vyschlý morek, to je obraz konce, zániku.

Když jsme sami v koncích – se svými nadějemi, plány, úsilím, životem... to jsou ta naše údolí koster, na které hledíme s bolestí.

Podívej se, Ezechieli, takhle to s vámi vypadá.

A pak se Pán Bůh zeptá: *Mohou tyto kosti ožít?*

Lidský synu, mohou tyto kosti ožít? Oslovení „lidský synu“ - nejsi bůh... znáš přece limity lidského života a možností....

Ezechiel nenabízí planou útěchu. Nepřijde k vážně nemocnému, aby ho poklepal po rameni a řekl „to bude dobré, zvedni hlavu“. Tiše stojí, dívá se na suché kosti a ví, že sám (on, lidský syn) nic nezmuže. Sám nemůže být zdrojem naděje, útěchy.

Tváří v tvář suchosti kostí, tváří v tvář zmaru a beznaději, dokáže jen poctivě odpovědět – ty to víš, Pane Bože.

Co říct, když jsme vedle zoufalého člověka?

Je mi smutno, stojím tu tiše s tebou, můžeme o tom všem společně říct Pána Bohu. On ví, zda a jaké má tvoje situace rozuzlení, kudy můžeš jít dál, kde je nějaká naděje.

Ty to víš, Pane Bože, jak je mi zle, že nemám sil. Já si oživení z prstu nevycucám, jsem v koncích, na dně, ale z tohoto svého dna vzhlížím k tobě. To není pokrčení ramen, „nedá se nic dělat...“, ale odpověď víry.

Prorokuj nad těmi kostmi, řekni jim Hospodinovo slovo! Slyší Ezechiél, dostává úkol. I v mnohé beznaděži, mizérii, zdrcenosti Ezechiél má vyřídit, že Pán Bůh má život a naději i pro to, co zašlo, seschlo, umřelo. Není to snadný úkol – pro proroka, kněze, faráře. Pro nás křesťany – říkat nad mrtvými (kostmi) slovo o Pána Bohu.

Kdo je to Ezechiél? Prorok nejotřesnějšího období judských dějin, babylónského zajetí. Jako jeruzalémský kněz byl odveden do zajetí, do Babylónie již při první deportaci r. 597. V Babylónii prožil pád svatého města a zničení chrámu (587/6). Judejci deportovaní do Babylónie se začínají kolem Ezechiele shromažďovat, tvoří nové duchovní obecnství, které časem povede ke vzniku synagog. Vyvine se nový způsob slavení bohoslužeb; součástí bohoslužeb už nebudou oběti zvířat, jako to bylo v chrámě, ale nově to budou „oběti rtů“.

Ezechiél je prorok soudu i naděje. Doprovází lidi v zoufalství, nemlčí o tom, co bylo špatně, nelakuje minulost, přítomnost ani budoucnost na růžovo. Obrazy a podobenství, které používá, jsou barvitá, z některých běhá mráz po zádech – třeba právě z obrazu pláně poseté suchými kostmi.

Slyšte, suché kosti, Hospodinovo slovo! Toto praví Panovník Hospodin těmto kostem: Hle, já do vás uvedu ducha a oživnete...

Míst zkázy, smrti a zmaru je ve světě dost, bojiště, hroby, zaminovaná pole... Exulanti, uprchlíci, lidé nedobrovolně mimo domov.... Na mnoha místech by mohl dnes Ezechiél stát. I do našich strachů a nemocí, zmrtvělých vztahů a bolavých vzpomínek... bychom potřebovali pořádný závan ducha života.

Kosti se začnou sbíhat, spojovat šlachami, porůstat svaly, potahují se kůží... celé to probíhá hodně rychle, je to směr opačný než jak probíhá zánik a rozklad. Před Ezechielovým vnitřním zrakem je najednou veliké vojsko. Ale pořád ještě mrtvé, bez dechu. Dalo by to práci poskládat kosti, pospojovat je šlachami... potáhnout kůží..., ale v zásadě bychom to jako lidé (chirurgové) dokázali.

Už chybí jen to poslední. Dechnout do toho život. Když duch Boží zavěje, vstane z mrtvých naděje. I v tom našem údolí probudí se mrtvolky... (zpívá se v písni)

Mnohé dokážeme „poslepovat“ sami. Ale jako křesťané věříme, že k naší lidské snaze o obnovu, oživení, usmíření může velmi mocně přispět Boží dechnutí.

O toto Boží dechnutí prosíme v modlitbě. V novozákonním textu, který jsme četli, sliboval Ježíš: váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí. (Lk 11,13)

Máme naději, že do nás vlévá život požehnání nebo také večere Páně. Jsou to divné věci – podivuhodné, dějí se při nich divy. Děkujeme za to.

Vyznání vin, slovo milosti

Píseň: 581 *Stvoř srdce čisté*

večere Páně

Písně u VP: 546 *Nastal nám čas přeradostný; 364 Pán k prostřenému stolu*

Píseň (po VP): 778 *Může být, že padne vše*

Ohlášky

Přímluvná modlitba

Poslání: ¹² Toto praví Hospodin: "Hle, já k ní přivedu pokoj jako řeku a jako rozvodněný potok slávu pronárodů. Budete sáti nošeni v náručí, hýčkáni na kolenou. Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit. V Jeruzalémě dojdete potěšení." Uvidíte to a vaše srdce se rozveselí, vaše kosti budou pučet jako mladá tráva. Bude zřejmé, že Hospodinova ruka je s jeho služebníky. (Iz 66,12-14a)

Požehnání: (Radujte se, že) vaše jména jsou zapsána v nebesích. (Lk 10,20)

Píseň: 777 *Buď mojí nadějí do příštích dnů*